

Върнало се момчето въ кжщи.

— Бабо, радвай се сега!

— Защо да се радвамъ, синко? Царьтъ ли иде?

— Не, бабо. Дѣдо ми даде жълтица и ти купихъ игла.

— Леле, синко! — развивала се бабата. — Кжде се е чуло и видѣло таквозъ нѣщо — цѣла жълтица за една игла! Скоро извикай дѣда си!

Дошълъ дѣдото.

— Защо ме викашъ, бабо?

— Ела, дѣдо, да плачемъ. Нашиятъ хубостникъ далъ жълтицата за една игла!

Снелъ си дѣдото очилата, седналъ до бабата и заплакали двамата:

— Леле, леле, отиде ни хубавата жълтичка!

Гледалъ ги, гледалъ внукътъ, па си рекълъ:

— Лоша работа. Ще ида да търся една жълтица и, докато не на мѣря, нѣма да се върна у дома.

Тръгналъ внукътъ на пжтъ. Вървѣлъ, вървѣлъ, стигналъ до една рѣка. На брѣга на рѣката единъ рибаръ гледалъ скжсаната си мрежа и плачелъ.

— Ехъ, да има сега една игла да си зашия мрежата, добре ще бжде!

— Я вижъ! — очудило се момчето. — И иглата работа могла да свърши.

И то дало иглата на рибаря. Закърпилъ рибарътъ мрежата си и рекалъ:

— Да си живъ, синко! Ще хвърля сега, каквото уловя, за тебе е.

Хвърлилъ рибарътъ мрежата, изтеглилъ я, гледатъ, вътре само една кратунка.

— Вижъли ти! Кратунка! — рекло момчето. — Нищо, дай ми я, тя ми е късмета.

